

СВІТОГЛЯД СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Погляди української молоді на політичне життя в Україні є досить неоднозначними, адже кожен українець – це індивідуальність, яка схильна мислити. Кожен наш крок, коли він стосується чи вибору майбутньої влади, чи якихось побутових моментів є обміркованим. Звичайно ж, усі ми думаємо по-різному і вважаємо свій вибір правильним, доки нам не доведуть протилежне, якщо таке можливо. Взагалі, українське суспільство пройшло тернистий шлях у формуванні своїх поглядів на різні сфери життя. Ми споконвіків були прикладом сильної та незалежної нації, бо весь час нас намагалися гнобити та просто винищувати. Не було такого періоду в житті та формуванні нашої держави, який можна було б вважати цілком позитивним для українців та нашої історії. Завжди були моменти, коли нас хотіли зрівняти з землею і витерти Україну з карти Світу. Але ми трималися мужньо. Що тут говорити? Ми і зараз не даємо себе образити в такий, справді, скрутний час. Ми сильні та незламні. Українство терпить і дає відсіч усім випробуванням, які підготувала для нас доля. І я думаю, що це зробить нас тільки сильнішими. Українська молодь, як це не дивно, якраз була, є і буде тим стержнем нації, який тримає на висоті та у безпеці наше суспільство, ця молодь є предметом заздрощів. Мало хто б міг і може похвалитися, такою справді могутньою силою, якою молодь є для України. Звісно, що молодь завжди була радикально налаштована і ділилась на людей, які просто плили за течією та частину, яка взагалі старалася триматися осторонь усіх подій у політичній сфері. Повертаючись до сучасної історії України, ми також можемо поділити юне суспільство. Як правило, історію творять радикали, які вперто налаштовані на докорінні зміни і хочуть, щоб все було по-іншому. Вони намагаються формувати власні ідеали, погляди, які різняться з думками інших, не таких як вони, наслідком чого є рішучі дії, які послідовно та прямолінійно підводять до поставленої мети, викидаючи будь-який компроміс. Найгостріше радикалізм проявляється у політиці, тут, це напрям, який прагне ґрунтовних змін тих чи інших державних або суспільних відносин, як правило, вважаючи крайні засоби за головні, а рішучі зміни - за кінцеві. Як було згадано вище, радикали борються за докорінні зміни. Зазвичай, це політики, а молодь їх тільки підтримує і виступає рушійною силою. Для молодих людей, ці політики є прикладом для наслідування, адже якщо людина бачить, що хтось досягнув у житті більше ніж вона, то та інша людина автоматично стає авторитетом для комуніката, людини, яка приймає інформацію. І зараз, цих прибічників радикалізму є вдосталь. Серед молодих людей їх найбільше. Як на мене, більшість з них, є освіченими, знають історію, їм відомо, що було в різні часи і вони хочуть припинити різноманітні утиски нашої державності, тому обирають таку течію. Молодь стала більш самостійною і легко орієнтується у сучасному суспільстві. Зараз вона не є наївною і вірить у те, що бачить власними очима, а не у те, що їй розказують. Молоде покоління вміє розпізнавати фальшиві обіцянки наших політиків і не хоче путати інших людей з правдою й істинним бажанням допомогти. У них немає «стадного інстинкту», який просто веде за собою народ. І його відсутність, це найкраще, що може бути у суспільстві. Всі ми знаємо, що то є найбільшою проблемою, коли люди нічого не розуміють і просто прямують за більшістю. Зазвичай, наша молодь сьогодення є свідомою. Вона обдуманно робить свій вибір і не зважає на якісь загальноприйняті шаблони та стереотипи. Згадуючи Революцію гідності та Помаранчеву революцію, можна сказати, що вони стали невід'ємною частиною української історії. Протягом усього періоду незалежності ми стали свідками того, як наша держава поступово перетворювалася на другорядну країну світу, сателіту Російської Федерації. Замість реформ та змін, у країні зберігалася законсервованість системи, котра дісталась нам у спадок ще від Радянського Союзу. Тіньова економіка, зростання корупції та хабарництва, безвідповідальність влади та її авторитарний характер [4], навмисне знищення армії практично зруйнували потенціал країни. Україна перебувала у стані постійної кризи у всіх сферах життя. Помаранчева революція 2004 р. мала стати рушійною силою до змін, люди вірили, що буде усе по-новому. Проте очікування не справдилися, а навпаки, були розбиті у пух і прах. У 2010 р. до влади прийшла політична сила на чолі з В.Януковичем, яка вирішила знищити рештки справжнього українства та й ще за його рахунок наживитись [3]. Але коли це все набридло нашому суспільству, український народ знову став до боротьби. І саме при активній участі сучасної української молоді відбулася національна революція, яка ввійшла не тільки в українську, а й у світову історію.

Це і є яскравим прикладом того, що наша молодь в більшості випадках є радикально налаштованою.

Ще однією частиною української молоді, коли мова йде про політичні погляди, є такі молоді люди, які просто пливуть за течією, не беручи участі в тому, що відбувається не тільки у їхній країні, а й в колах набагато менших за державні. Цю частину можна сміливо називати типовою «сірою масою», адже вони можливо і цікавляться тим, що відбувається в Україні, але в силу певних обставин або просто через небажання, не беруть ніякої участі у житті своєї держави. Ми вважаємо, що це одна з проблем нашого суспільства. Вони переглядають новини, кричать, що в країні немає порядку і ніколи не буде. Але навіть, маючи змогу щось змінити, повернути на краще справи у нашій країні, вони не роблять нічого. І це справді є глобальною проблемою не тільки для України, а й для багатьох інших країн світу. Вони створюють ілюзію активної молоді, якою насправді не являються. І просто звинувачують у цьому безладі когось іншого, ніхто навіть думки не кине, що потрібно в першу чергу подивитись на себе та свої вчинки. Звідки ж беруться проблеми державного масштабу? Звісно, зараз просто так не можна дати відповідь на це запитання, але поспробувати все ж таки можна. На нашу думку, це все бере початок з банальної вихованості, яка проявляється у наших вчинках. Накопичується і набирає все більших обертів, зростаючи до справді великих розмірів. Таким чином, можна відокремити ще одну частину молодого українського суспільства. Сучасна молодь старається бути активною і багато з них починають з свого міста. Вони хочуть жити у вільній та перспективній країні. Зараз багато молоді після закінчення школи їдуть здобувати вищу освіту за кордоном, бо вважають, що у нашій країні вони нікому не потрібні і знайти хорошу роботу у майбутньому буде важко. Сучасна молодь зовсім не горить бажанням бути потрібними людям або приносити їм користь. Набагато більше значення має власний успіх, кар'єра. Молодь сподівається на свої власні сили і не збирається чекати допомоги від держави чи інших структур. Спостерігається цікавий парадокс: молодь налаштована досить оптимістично, впевнена в успіху починань, проте в той же час вельми пасивна, не бажає приймати участі в соціальних перетвореннях. Очевидно, в цьому винна система освіти, яка виховує хороших виконавців, але не розвиває творчі та лідерські якості. Політикою цікавиться приблизно половина молоді, однак активність у цій сфері помітно знижена. Молоді люди не довіряють політикам і державі, і це, мабуть, стримує їх активність. Більше половини вважають, що чиновники думають тільки про себе, а не про народ. Сучасні молоді люди підтримують демократів і лібералів, а цінностями для них є свобода і власність[1]. Ці молоді люди розгублені та намагаються сформуванати свій світогляд. Вони шукають себе та розвиваються бо не всі ж попадають під вплив сучасного суспільства. Є багато розумних, гідних та чесних людей, які можуть змінювати світ на краще.

Отже, можна зробити висновок, що сучасна українська молодь займає важливе місце в розвитку суспільства. В той же час, українська молодь є різною. Вона може бути радикальною, сильною та незалежною, а також їй може бути байдуже на проблеми та події у нашій державі. Адже саме ця молодь має змінювати і розвивати свою рідну державу. Вона має з гордістю жити у нашій країні і пишатись тим, що є саме українською молоддю. Разом з тим, правильну життєву позицію вибрати важко. Більшість молодих людей ще шукають себе. А негативізм частини молоді є тимчасовим явищем тому, що часи змінюються і змінюється молодь. Коли держава почне змінюватись у кращу сторону, тоді і молоді люди будуть довіряти політикам і стануть більш активними. Вони стануть більш самостійними та обдуманно будуть робити свій вибір. Таким чином, українська молодь має продовжувати бути тим стержнем нації, який буде тримати на висоті та у безпеці наше суспільство.

Література

1. Бойко В. Сучасна молодь- яка вона? [Електронний ресурс] / В. Бойко - Режим доступу: <http://aboutmodernyouth.blogspot.com/2011/04/blog-post.html>
2. Гурик, М. І. Історична пам'ять народу у контексті актуальних завдань розбудови модерної української нації. / М. І. Гурик // Світоглядні та соціокультурні засади формування модерної української нації : монографія / Т. В. Гончарук, Н. В. Гнасевич, М. І. Гурик [та ін.] ; кер. авт. кол. О. М. Рудакевич. – Тернопіль : ТНЕУ, 2015. – С. 90-113.
3. Причини та передумови Революції Гідності [Електронний ресурс] - Режим доступу: http://studopedia.su/16_151129_prichini-ta-peredumovi-revoljutsii-gidnosti.html

4. Томахів В. Трансформація політичного режиму в незалежній Україні: загальні тенденції, особливості дефініцій / В. Томахів // Українська наука : минуле, сучасне, майбутнє. – Тернопіль : ТНЕУ, 2014. – Вип. 19, ч. 1. – С.336-342.